

Sygn. akt II K 1615/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Sylwia Zierkiewicz

Protokolant: Anna Zienkiewicz-Woźniak

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – Bożena Różańska,

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 13 marca 2015 roku, 29 kwietnia 2015 roku

s p r a w y : **P. N.**

syna A. i B. z domu D.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w dniu 10 sierpnia 2014 roku w J. przy ul. (...) pod lokalem (...) dokonał uszkodzenia ciała P. B. w ten sposób, że złapał w/wym rękoma za szyję, przewrócił na ziemię a następnie kopał ją po całym ciele powodując u niej obrażenia ciała w postaci: stłuczenia stawu biodrowego lewego, nad krętarzem większym lewej kończyny dolnej podbiegnięcia krwawego o średnicy 8 cm, obrzęku okolicy czołowej głównie po stronie prawej, bolesności uciskowej i samoistnej lewego stawu żuchwowo-skroniowego, krwiaka okolicy ciemieniowej lewej, stłuczenia nosa, lewej powierzchni szyi i nadbrzusza prawego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu, czym

działał na szkodę P. B.,

tj. o czyn z art. 157 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego P. N. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 157 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza ustalając na podstawie art. 70 § 1 pkt 1 k.k. okres próby na 5 (pięć) lat;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych każda;

IV. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

V. na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do przeproszenia pokrzywdzonej;

VI. na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do kontynuowania pracy zarobkowej;

VII. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci nawiązki w kwocie 2.000 (dwóch tysięcy) złotych płatnej na rzecz pokrzywdzonej P. B.;

VIII. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. zasądza od oskarżonego w całości koszty sądowe w kwocie 980 złotych, w tym opłatę w kwocie 780 złotych.

UZASADNIENIE

W nocy z 9 na 10 sierpnia 2014 roku oskarżony P. N. wraz z P. P. (1) i W. G. (1) przebywali w lokalu (...) na terenie J.. Około godziny 1.00, do lokalu przybyła oskarżycielka posiłkowa P. B. z koleżanką K. K.. Kobiety stały w okolicach baru i spożywały drinki. W międzyczasie podeszła do nich P. P. (1), która rozmawiała z P. B. o sprawach rodzinnych, co do których miały odmienne zdanie.

Około godziny 3.30 P. B. z K. K. opuścili lokal, zamówiły taksówkę. Po wyjściu z lokalu stanęły przy barierkach nieopodal wejścia do lokalu. W pewnym momencie na zewnątrz wyszła również P. P. (1) a za nią W. G. (1) i P. N..

P. P. (1) pokłóciła się z P. B.. Między kobietami nie doszło do kontaktu fizycznego.

A. W. zobaczyła swoją koleżankę i razem z nią weszła do lokalu. W tym czasie, kilka metrów dalej stał W. G. (2) i P. N.. P. P. (1) odeszła od pokrzywdzonej i stanęła obok swojego chłopaka W. G. (1), zaś P. N., stojący pierwotnie obok W. G. (1), podszedł do K. K. i chlusnął jej w twarz płynem, który posiadał w ręku. K. K. poszła do środka lokalu obmyć twarz. P. B. została sama. Wtedy podszedł do niej P. N., złapał ją zasztyję i przewrócił na ziemie, a następnie zaczął kilkukrotnie kopać po całym ciele. Nieustalona osoba odciągnęła go od pokrzywdzonej, która wstała i chciała wejść do lokalu jednak nie została wpuszczona. Poszła w stronę ul. (...) z nadzieją, że znajdzie taksówkę, którą zamówiły. Ponieważ pojazdu jeszcze nie było usiadła na schodkach za żywoplotem przy sklepie rowerowym. W pewnym momencie przy niej pojawił się P. N.. Pokrzywdzona zaczęła płakać i krzyczeć, żeby ją zostawił, bo wezwie policje. Oskarżony złapał ją za głowę i uderzył kolanem w jej czoło. Zobaczył to przechodzący obok nieustalony mężczyzna, który odciągnął oskarżonego od pokrzywdzonej.

W tym momencie przysła również K. K., która zobaczyła pokrzywdzona zapłakaną z obrażeniami. Następnie przyjechała taksówka, do której obie kobiety wsiadły i odjechały do miejsca zamieszkania pokrzywdzonej. Pod domem obie kobiety wysiadły, pokrzywdzona poszła po pieniądze, aby zapłacić za kurs, zaś K. K. poszła spać. Ponieważ pokrzywdzona źle poczuła się, obudziła swojego chłopaka A. S. i razem z nim pojechała do szpitala. W szpitalu pokrzywdzona zobaczyła, przypadkowo patrol policji, którym zgłosiła fakt pobicia jej przez oskarżonego przez lokalem (...).

Dowody: zeznania pokrzywdzonej P. B. k. 2-4, 17-18,32-33, 94-95v. częściowe zeznania P. P. (1) k. , zeznania K. K. k.10-11, 37v., 95v-96, częściowe zeznania P. P. (1) k.12-13,97v.-98 częściowe zeznania W. G. (1) k.15-16,99, częściowe zeznania A. W. k 25,98v., zeznania A. S. k.40v. 97, częściowe wyjaśnienia P. N. k. 93v.-94,kserokopia notatnika służbowego i notatek urzędowych.

W wyniku pobicia pokrzywdzona P. B. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia stawu biodrowego lewego, nad krętarzem większym lewej kończyny dolnej podbiegnięcia krwawego o średnicy 8 cm, obrzęku okolicy czołowej głównie po stronie prawej, bolesności uciskowej i samoistnej okolicy lewego stawu żuchwowo-skroniowego, krwiaka okolicy ciemieniowej lewej, stłuczenia nosa, lewej powierzchni szyi i nadbrzusza prawego skutkujących naruszenie czynności narządów jej ciała na okres powyżej dni 7.

Dowód: opinia sądowo –lekarska k. 20 wraz dokumentami k 21-24, opinia uzupełniająca k. 50 , 96 v.

Jak dotychczas P. N. był karany za czyny z art. 62 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Dowód: karta karna k. 104

Przesłuchany w charakterze podejrzanego P. N. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, potwierdził iż przebywał w lokalu Atrapa w towarzystwie znajomych i P. P. (1), która pokłóciła się z pokrzywdzoną. Wskazał, iż w czasie kłótni kobiet próbował je uspokoić, ponieważ obie były pod wpływem alkoholu.

Przesłuchany przed Sądem nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. W odpowiedzi na pytania wyjaśnił, że nie chce podać imienia i nazwiska osoby, która miała mu przekazać, że pokrzywdzona żąda od niego pieniędzy, albowiem osoba ta sobie tego nie życzyła.

Ponadto wyjaśnił, że w czasie zdarzenia cały czas przebywał ze swoimi znajomymi, nie był sam na sam z pokrzywdzoną, jak i zaprzeczył aby oblał drinkiem K. K.. Przed lokalem cały czas był w towarzystwie (...), A. W. i W. G. (1). Gdy P. P. (1) pokłóciła się z pokrzywdzoną, podszedł do nich i chciał je uspokoić, a po chwili P. P. (1), A. W. i W. G. (1) weszli do lokalu. Gdy wyszli pokrzywdzona z koleżanką stały 15 metrów od nich przy schodkach na ul. (...), a obok nich stało 5-6 osób.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, który zaprzeczał aby dokonał pobicia pokrzywdzonej P. B.. Przeczą temu konsekwentne i logiczne zeznania pokrzywdzonej poparte dowodami w postaci opinii sądowo –lekarskiej, kserokopii notatnika służbowego st. Posterunkowego K. J. oraz częściowych zeznań K. K. i A. S..

Dowód z dokumentu w postaci opinii – lekarskiej wskazywał na obrażenia doznane przez pokrzywdzoną , a opinie uzupełniające wyjaśniały dlaczego biegły przyjął kwalifikację z art. 157§1 k.k. Żadna ze stron w postępowaniu przygotowawczym, jaki przed Sądem nie kwestionowała przyjętych w opinii wniosków. Opinia jest pełna, jasna i nie jest wewnętrznie sprzeczna, stąd też Sąd przydał temu dowodowi przymiot wiarygodności.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania A. S., który potwierdził zeznania pokrzywdzonej w zakresie jej pobytu w szpitalu, doznanych obrażeń i zgłoszenia zdarzenia obecnym w szpitalu funkcjonariuszom. Zeznania te zostały poparte również dowodami z dokumentów w postaci opinii sadowo-lekarskiej i kserokopii z notatnika funkcjonariusza policji, a zatem mino iż jest on sobą bliską dla pokrzywdzonej i zainteresowaną rozstrzygnięciem w sprawie na korzyść pokrzywdzonej, brak jest podstaw do odmówienia jego zeznaniom waloru wiarygodnych.

Pomimo niekonsekwentności zeznań, Sąd uznał za wiarygodne również w części zeznania koleżanki pokrzywdzonej K. K.. Świadek była przesłuchiwana kilkakrotnie w postępowaniu przygotowawczym, zmieniała swoje zeznania, jednak przed Sądem zeznając spontanicznie nie wykazywała cech wskazujących na pomoc pokrzywdzonej czy oskarżonemu. Jeśli nie pamiętała jakichś szczegółów zdarzenia otwarcie o tym mówiła. Wyjaśniła również w sposób logiczny dlaczego zeznawała odmiennie, co w ocenie Sądu jest przekonujące w realiach niniejszej sprawy i środowiska w którym świadek żyje. K. K. rozpoznała oskarżonego jako mężczyznę, który oblał jej twarz przed lokalem (...).

Za niewiarygodne i zmierzające do uniknięcia odpowiedzialności karnej P. N. Sąd uznał zeznania P. P. (1) i W. G. (1). P. P. (1) zeznała, że przed lokalem zobaczyła swoją kuzynkę P. B., K. K. i W. G. (1). Podeszła do nich i zaczęła się kłócić z P. o słowa wypowiedane przez niego do koleżanki P., które nie polegały na prawdzie, a następnie pokłóciły się w sprawie mieszkania po babci. Następnie P. B. z K. K. odeszły w stronę barierki, zaś ona z W. G. (1) weszła do środka lokalu. Dodała również, że P. N. i A. W. byli na dworze niedaleko nich. Ponadto zeznała, że gdy wchodziła do wnętrza lokalu, słyszała odgłosy kłótni, ale nie wie kogo. Przed Sądem zeznała odmiennie wskazując, że sama weszła do lokalu, A. W. rozmawiała na dworze z koleżanką, a W. G. (1) z P. N., po około minucie weszli do lokalu za nią.

W świetle zeznań A. W., która zeznała, że nie widziała kłótni pokrzywdzonej z P. P. (1), ponieważ spotkała koleżankę, z którą była w środku lokalu, a nadto zeznała również ,że nie wie gdzie w tym czasie był oskarżony i W. G. (1), zeznania P. P. (1) stają się niewiarygodne. Ponadto taką ocenę wzmacniają również sprzeczne z jej zeznaniami, zeznania W. G. (1), który wskazał, że nie rozmawiał z pokrzywdzoną i jej koleżanką. Potwierdził jedynie, że P. pokłóciła się z Partycją, ale nie wie o co bo stał 2 metry obok, a następnie razem z P. N. uspokajał dziewczyny między którymi nie doszło do rękoczynów.

Zeznania W. G. (1) potwierdzają jedynie częściowo wyjaśnienia oskarżonego i zdaniem Sądu zmierzają do udzielania pomocy oskarżonemu w uwiarygodnieniu przyjętej przez niego linii obrony.

Zeznania M. B. (1) i M. P. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. Fakt nie zauważenia przez M. P. obrażeń u pokrzywdzonej 3 dni po zdarzeniu nie oznacza, iż ich nie posiadała i nie mogła odczuwać bólu biodra. Zaś M. B. (2) z uwagi na charakter pracy i zachowanie pokrzywdzonej, która nie domagała się wezwania policji tylko chciała wejść do lokalu po portfel i telefon, miał prawo nie zapamiętać pokrzywdzonej i zaistniałej krótkotrwałej sytuacji w czasie której P. N. kopał ją przy barierkach.

Sąd za wiarygodne uznał dokumenty zgromadzone w sprawie. Zostały one sporządzone przez osoby do tego uprawnione, a nadto żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego uznać należy, iż P. N. swoim zachowaniem wyczerpał niewątpliwie znamiona czynu z art. 157§1 k.k. powodując poprzez kopanie obrażenia ciała u P. B. naruszające czynności narządów jej ciała na okres powyżej dni 7. Obrażenia ciała doznane przez pokrzywdzoną były wynikiem przewrócenia i kopnięcia przez oskarżonego. W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości w ustalonym stanie faktycznym związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem oskarżonego a uszkodzeniami ciała pokrzywdzonej. Stwierdzone w opinii obrażenia w pełni odpowiadają miejscom, w które zadane zostały ciosy.

Nie może zatem budzić wątpliwości nie tylko sprawstwo, ale i wina oskarżonego w zakresie przypisanego im czynu.

P. N. w przeszłości był karany za przestępstwa z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Oceniając całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych leżących w granicach czynu przypisanego oskarżonemu Sąd uznał, że cechuje się on znacznym stopniem społecznej szkodliwości, za którym to wnioskiem przemawia rozmiar spowodowanych obrażeń ciała, ich dotkliwość i bolesność, ale także sposób działania sprawcy bez jakiegokolwiek przyczyny. Oskarżony nie poprzestał na jednym ciosie, po którym pokrzywdzona upadła, ale po przewróceniu jej, po uprzednim złapaniu za szyję, zadawał kopnięcia również leżącej. Późniejsze zaprzestanie ciosów nie wynikało z dobrej jego woli, ale spowodowane było interwencją nieustalonej osoby.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności łagodzących i obciążających dotyczących oskarżonego. Okoliczności łagodzących Sąd nie dostrzegł. Jako okoliczności obciążające Sąd potraktował przede wszystkim uprzednią karalność oskarżonego za inne przestępstwo, nie dające podstaw do przypisania mu recydywy.

Łącząc wymienione wyżej okoliczności z dyrektywami wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 kk, w szczególności stopniem społecznej szkodliwości czynu i stopniem winy oskarżonego, Sąd uznał, że odpowiednią karą orzeczoną wobec oskarżonego będzie kara 8 miesięcy pozbawienia wolności. Z całą pewnością nie będzie ona nadmierną dolegliwością dla oskarżonego, skoro pomimo szeregu okoliczności mających wpływ na stopień społecznej szkodliwości i kilku okoliczności obciążających, mieści się ona mimo wszystko w dolnych granicach zagrożenia ustawowego. Z drugiej strony mając na uwadze tło, na którym doszło do przedmiotowego zdarzenia, Sąd wnioskował, że nie jest konieczne wymierzanie kary surowszej, by osiągnięte zostały cele postępowania i cele kary. Orzeczona kara winna spełnić stawiane przed nią zadania zarówno w świetle oddziaływania wychowawczego, jak i zapobiegawczego, przy tym będzie adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy, zatem spełni wszystkie wymogi stawiane przed nią przez przepisy karne.

Kara orzeczona względem oskarżonego jest niższa niż dwa lata pozbawienia wolności, dlatego też istniała formalna podstawa do warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd na podstawie całokształtu okoliczności sprawy i kierując się przesłankami określonymi w art. 69 § 1 i 2 kk, wnioskował, że zachodzą okoliczności pozwalające na skorzystanie z dobrodziejstwa tej instytucji względem P. N.. Przede wszystkim miał na uwadze, iż za popełnione w przeszłości czyny został skazany w 2006 i 2007 roku i do dnia 10 sierpnia 2014 roku nie wchodził już w konflikt z prawem. Aktualnie prowadzi firmę. Te okoliczności dały podstawy do przypuszczenia, że mimo wymierzenia mu kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie popełni więcej przestępstw.

Jednak z uwagi na wiek oskarżonego (31 lat) i uprzednią karalność Sąd uznał, iż zasadnym jest orzeczenie okresu próby w maksymalnym okresie 5 lat. Aby nadzorować zachowanie oskarżonego w 5 letnim okresie próby, zasadnym było oddać go pod dozór kuratora sądowego. Wymierzenie oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest w ocenie Sądu zbyt małą dolegliwością, dlatego też mając na uwadze, fakt że oskarżony pracuje wymierzył mu karę grzywny wysokości 100 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 30 złotych każda. W toku procesu oskarżony nie okazywał skruchy ani nie poczuwał się do winy, że zaatakował pokrzywdzoną, która jest kruchą kobietą, brutalnie i bez przyczyny, spowodował u niej obrażenia i bolesność, dlatego też w ocenie Sądu zasadnym jest zobowiązanie go do przeproszenia pokrzywdzonej i zapłaty na jej rzecz kwoty 2.000 złotych z tytułu nawiązki, a tym samym wskazania oskarżonemu prawidłowego postępowania jakie powinno mieć miejsce przy uwzględnieniu prawidłowych zasad współżycia społecznego.

Aby oskarżony miał możliwość wywiązania się z nałożonych na niego kar i zobowiązań, Sąd zobowiązał go do kontynuowania pracy zarobkowej.

Obowiązkiem oskarżonego jest pokrycie kosztów i opłat prowadzonego przeciwko niemu postępowania, dlatego też Sąd nie znajdując podstaw do jego zwolnienia z tego obowiązku, zasądził od oskarżonego pokrycie kosztów i opłat.